

İffetsizlik özgürlük değildir!

0. S. Arslan rumuzlu okuyucumuz: “Bediüzzaman’ın ‘Kadınlar yuvalarından çıkıp, beşeri yoldan çıkarmış; yuvalarına dönmeli’ sözünü açıklar mısınız?”

Kadın konusu beşer tarihinde bilerek veya bilmeyerek hep yanlış mecralara çekilmiş ve sû-i istimale uğramış konuların başında yer almıştır. Asrımıza geldiğimizde, eşitlik ve ekonomik bağımsızlık söylemleri içerisinde kadının dikkati tamamen yuvası dışına çekilmek istenmiş; moda, görenek, çağdaşlık, güzellik, sanat, meslek... vs. gibi hep büyümlü kavramlar öne sürülerek; ar, namus, iffet, hayâ, şefkat, sevgi ve fedakârlık gibi kadının fitratından olan asıl manevî değerleri âdeta yok sayılmış ve bunda maalesef başarılı da olunmuştur.

Öte yandan, İslâmiyet’in kadınları her meselede evde hapsediği ithamları geliştirilmiş, sahabe döneminin çalışan, üreten, savaşa katılan, sağlık hizmetleri veren ve insanın bulunduğu her yerde bulunan; ama iffetiyle, haysiyetiyle, kişiliğiyle, hayâsıyla bir namus abidesi kesilen başımızın tacı ashab kadınları görmezden gelinmiştir.

Kadın şefkat kahramanıdır. Evinin, yuvasının, çocuklarının kişilikli bir “toplum çekirdeği” olması tamamen kadının maharetli ellerinin, müşfik gönlünün, sevgi dolu yüreğinin ve fedakâr sinisinin yuvasını kahramanca benimsemesi ve ana şefkatiyle kucaklaması ile mümkündür. Ana şefkati, ev sakinlerinin vazgeçemediği en yüksek değerlerdendir ve hiçbir şeye feda edilemez. İnsan fitratının yaklaşımı budur. Kur’ân’ın tercihi bu yöndedir ve Peygamber Efendimiz’in (a.s.m.) “Cennet annelerin ayakları altındadır” buyurması bu sırdandır.

Kadın çalışmaz mı? Kadın üretmez mi? Kadının ekonomiye katkısı olamaz mı? Kadın toplum hizmeti yapamaz mı? Kadın yuvasının dışına çıkamaz mı? Hiç şüphesiz istisnalar her zaman vardır. Kadın elbette çalışır, üretir, toplum hizmeti yapar; bunun için evinin dışına fiilî olarak çıkmasında dinî bir sakınca da olamaz. Ama bir şeyin altını muhakkak çizmeliyiz: Çalışmak ile iffetsizlik aynı şeyler değildir.

İslâmiyet’in üzerinde titrediği iffet, namus, ar, hayâ, edep, nezaket, terbiye, haysiyet, şefkat ve kadınlık onuru hiçbir şey için yok sayılamaz. Olmasa da olur denilemez.

Önce iş tercihi yapılamaz. Bir takım kavramları kaos haline getirerek, bâtılı hak görüntüsüyle takdim ederek; yani açık söyleyelim, özgürlüğü savunurken iffetsizliğin reklâmını yaparak, bir malı tanıtırken kadının onurunu çiğneyerek, haysiyetini ayaklar altına alarak ve buna da meslek veya sanat diyerek, çalışmak ve üretici olmayı överken ar ve hayâ damarlarını çatlatırcasına kadını kem gözlerin esiri yaparak ve kadını dışarıya mahkûm ederek; yani İslâmiyet'in temel değerleriyle savaşılarak "kadın" adına bir şeyler kazandıklarını zannedenler yanılmaktadırlar. Çünkü özgürlük İslâm'ın malıdır. Çalışmak ve üretmek İslâm'ın malıdır. Görgü ve nezâket İslâm'ın malıdır. Saygı ve onur İslâm'ın malıdır. Güzellik ve estetik İslâm'ın malıdır. Topluma hizmet etmek İslâm'ın malıdır. İnsanlığın yararına her türlü meslek ve sanatlar İslâm'ın malıdır ve himâyesindedir.

Kimse İslâmiyet'e bu değerleri ders veremez. Fakat herkes İslâmiyet'in hassas olduğu terbiye, şefkat, ar, hayâ, nâmus ve iffet değerlerine de İslâmiyet'in titizliği ölçüsünde sahip çıkmak zorundadır. Aksi takdirde kaybeden yine kadın olacaktır. Hattâ ve hattâ, kaybeden insanlık olacaktır!

İşte Bedüzzaman Hazretleri, "yuva" lâfzıyla, birer ahlâk kavramı olan "iffet ve nâmus"un kadın ve insanlık için "olmazsa olmaz bir mânevî değer" olduğunu hatırlatmaktadır.¹ Binâenaleyh, ar, nâmûs ve iffet elden giderse, beşeriyetin baştan çıkmaması mümkün değildir! Kadın iffetine, arına ve namusuna mutlaka dönmelidir!

Dipnot:

1- Sözlür, s. 374, 667